Ч. 177. Середа 24 (11) серпня 1910. Рік XX.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.

ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.

РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за вложенем оплати почт.

РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана 9 і в ц.к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Цісарска подяка. — З Хорватиї. — Подорож царя до Німеччини. — Ювилейні торжества в Цетиню. — Оригінальний проект турецкий. — З Греции.

Є. Вел. Цісар видав слідуюче відручне письмо до президента міністрів: Любий бароне Бінерте! З приводу вісімдесятих роковин моїх уродин наспіли до мене зі всіх частий моїх країв несчислимі желаня і докази вірного привязаня, котрі глубоко тронули моє рівнож горячо для всіх моїх народів бюче серце, котрі мене втішили і скріпили до дальшої праці. З чувством глубоко відчутої вдяки за охорону і поміч, котрої мені в моїм довгім житю уділяв Всевишний, — молю ся з цілим жаром моєї душі до Всемогучого, щоби й на дальше не відказав благословения мому правлїню, присьвяченому благу цілого населеня моєї держави. Всім, котрі в сих днях з любовю о мені згадували, висказую з цілого серця подяку і уповажняю Вас до поданя того до загальної відомости.

Вчера перед полуднем зібрали ся майже всї члени хорватского сойму на єго замкнене. Бан з накритою головою відчитав королівский рескрипт, котрий з вдоволенем згадує про послідний сойм, означує однак розвязане сойму яко конечне в виду змінених условий, позаяк більшість соймова стоїть в суперечности з правительством. По богослуженю прибули посли назад до салї засїдань, де провірено протокол вчерашного засїданя.

Як доносять з Загребу, відбула ся там дня 20 с. м. конференция хорватскої партиї поступової а вислідом тої конференциї єсть сполучене всїх хорватских елементів в одну партию, котра має працювати спільно з самостійною сербскою партиєю. В ухваленій на згаданій конференциї резолюциї сказано, що партия поступова представляє собі сполуку всїх хорватских елементів яко одну независиму демократичну партию. Кажуть, що поступова партия хотїла в той спосіб випередити заходи бана около основаня прихильної єму правительственної партиї.

Після найновійших диспозиций приїде царска пара з кінцем сего тижня на замок Фрідберґ в Гесиї, де єї повитають найблизші своячки. Цїсар Вільгельм зі взгляду на то, що цариця потребує спокою, не приїде до Фрідберґа; цариця хоче жити зовсїм в спокою посеред своєї родини. Та й инші володїтелї та князї не являть ся на замку в Фрідбергу. Аж коли царска пара і вел. князь гесский з женою пененесуть ся до замку Вольфсґартен, зложить там цїсар Вільгельм візиту цареви, як то було й підчас послідної гостини царя в Гесиї.

Не треба й казати, що для охорони царскої пари в дорозї і на замку Фрідберґ пущено в рух цїлий апарат тайної поліциї. Тепер же доносять з Дармштадту, що поліцийну службу безпечности підчас побуту царскої пари на замку Фрідберґ ще розширено. Три дармштадскі урядники кримінальні одержали приказ, щоби сейчас з поліцийними псами вибрали ся до Фрідберга для стереженя замку. Побіч численних дармштадских кримінальних урядників і російскої тайної поліциї призначено ще до виконуваня служби патрульної і до служби на варті 42 жандармів, котрі мають робити службу в цивільнім одїню. Крім того призначено ще й войско в силї 200 мужа піхоти і драґонів до виконуваня служби патрульної.

В столици Чорногори відбуває ся з нагоди 50-лїтного ювилею панованя теперішного

Чоловік без усьміху.

(З шведского — Сіґурда).

Двайцять лїт тому назад я часто бродив в приємній компанії з оружием через плечі. Я носив такі самі високі чоботи, як і всякий другий стрілець, і стрілецку торбу з малою плоскою фляшкою, хотяй не все дбав о то, щоби моя стара поєдинка була набита.

Раз якось чоботам, поєдинці і менї довелось бути на ловах кілька миль від дому. Де се було, менше з тим, досить, що ми находили ся в компанії з ідеальним оружием і знаменитими стрільцями... Так бодай треба було думати, коли вірити їх оживленим оповіданям при відпочинку. Взагалї було се для нас справдїшне сьвято. Старий барон, що терпів на ревматизм, сам уже зовсїм безпечний для дичини, з приязни до батька, одного з нашої компанії, позволив нам побавити ся в своїх посїлостях, при чім на обід в домі лїсничого мали нас дожидати дві повозки з дамами і харчем.

Може позволите менї не описувати самих ловів? Запевнюю вас, що ні одна капля невинної крови, пролитої в той чудовий серпневий день, не тяжить на моїй совісти.

Я чув з десять вистрілів і три-чотири передсмертні крики і то зовсїм заспокоїло мою жажду крови. Около полудня я вже подав ся до дому лїсничого, щоби помочи дамам, коли они приїдуть, розпаковувати коші. Часу було у мене аж надто досить, бо они мали прибути до яких чотирох годин.

Дивний куток уладив собі той лїсничий! Малий, гарненький домик, окружений овочевими деревами, а межи їх пнями, в долинї під горбком, блестїло сріблисте зеркало ярко голубого заливу. З трех сторін домик окружав високий, мовчаливий бір. Три малі комнатки в нутрі дому були чепурно прибрані. Може бути, чепурнїйше ніж звичайно, бо нас дожидали, але у всякім випадку замітно було по всьому, що се дім, в котрім все панує порядок, тонкий смак і розмірний достаток. Колиж око падало на молоду, хорошу хозяйку, котрої лице сияло добротою і вічливостию, на трех малих хлопчиків не менше семи лїт, то здавало ся, що тут панує справдїшна ідилля, яку часто стрічаємо в повістях для молодих дївчат а дуже рідко в дїйстности.

Як щасливий повинен бути господар тої малої, самотної оселї, що має сю хорошу жіночку і милї дїти! І яке се здорове, чудове житє в лїсї, на просторі! До того ще пан — старий барон, що терпить на ревматизм; такий пан очевидно рідко дає знати про своє житє і лїсничий може відгравати ролю повного пана сеї пустинї.

Менї дуже хотїлось діждати ся лїсничого і побачити, як виглядає дїйстно щасливий чоловік.

— Добрий день!

Невже се він? Передо мною стояв високий брунет з оружием на плечи і глубокою борозною, що дїлила чорні сумні очи. Лице єго проявляло такий сум, немов горе всего сьвіта спочило на нїм.

Дїти дерли ся єму на колїна і жінка вибігла на стрічу. Але навіть єї мила поява не могла ані на хвилю прояснити єго мрачного лиця. Лише в очах мигнув хвилевий блеск, коли він привитав єї:

— Добрий день, Корино! Всьо готове до приїзду панів?

Мій погляд перебігав з одного на друге. Невже се нещасливе подруже? Ні, се неможливе! Так могла глядїти на свого чоловіка лише любляча і певна взаимности женщина.

Цїле поведене лїсничого проявляло виховане, що не відповідало єго суспільному положеню. Показало ся, що він був чимсь більше, ніж добре вихованим слугою знатного пана. Однак єго сумовита похмурість являла ся непроникнимою. Не побувши разом з ним ще й пів години, я зміркував, що се лице нїколи не усьміхало ся.

Чи не постигло ту родину яке нещастє, яке велике горе? Ні, як би могла тоді єго жінка бути такою спокійною і веселою. Може яка внутрішна недуга гнете єго? Не правдоподібне — повний здоровля і сили, він подобав на Геркулеса.

Ми виносили крісла і столи в тїнь під груші, уладжували лавки з дошок, кладучи їх на березові колоди, і він помагав спокійно, зручно і вічливо. Коли дїти часом мішали нам, він ласкаво плескав їх по щоках опаленою рукою, а через вікно я побачив, як подруги в хвили, коли думали, що нїхто їх не бачить,

князя не бувалий доси і не знаний в істориї сего князівства з ї з д в о л о д і т е л ї в та всїлякних посольств, між котрими в першім ряді мусить звертати на себе увагу турецке посольство. Хто би то ще перед кільканайцяти роками припускав був, що з таких двох, як здавало ся, непримиримих ворогів як Туреччина а Чорногора станують такі сердечні приятелі, що аж будуть один другого гостити! В столици Чорногори гостить вже й болгарский король Фердинанд зі своїм сином, наслїдником престола і шкода лиш, що той син ще молодий а князь Чорногори не має вже доньки на відданю, а то могла би Чорногора ужити й до себе тої приповідки, що колись Австрия: нехай другі ведуть війну а ти дружи ся!

Вчера загостив до Цетиня також і зять князя, і т а л ї я н ь с к и й к о р о л ь з ж е н о ю. В Барі (Антиварі) повитав королївску пару наслїдник престола кн. Данило і італїяньский посол. В Цетиню перед палатою ждали на приїзд королївскої пари кн. Николай з княгинею і другими князями, король Фердинанд і кн. Борис. Приняте було дуже сердечне. По приїздї королївскої пари відбув ся в палаті родинний обід а що й в Цетиню не може обійти ся без ордерів, то король Фердинанд надїлив вчера чорногорского кн. Николая ордером Кирила і Методия з брилянтами а кн. Мілену ордером заслуги з брилянтами.

Виходяча в Константинополи турецка газета „Танїн“, обговорюючи справу, що Туреччина мусить мати так само сильну або й ще сильнійшу фльоту як российска чорноморска фльота, каже, що то викликало би ривалїзацию в зброєнях фльоти. Отже, щоби не допустити до того, впав „Танїн“ на оригінальний проект і піддає гадку, щоби Росия перенесла с в о ю ч о р н о м о р с к у ф л ь о т у н а Б а л т и й с к е м о р е. Туреччина в такім случаю обняла би запоруку невтральности Чорного моря і зобовязала би ся не висилати на Чорне море воєнних кораблїв. То сперло би всяку российско-турецку ривалїзацию на поли маринарки і погодило би остаточно справу морских проливів.

З Атин доносять: Вибори до народних зборів минули без всякої пригоди. Остаточний вислїд буде не скорше знаний аж нинї або завтра. Після дотеперішних вістий про вислїд виборів в Атинах і Пірею мають кандидати людової партиї значні шанси в виду спільних кандидатур Теотокиса і Раллїса. О скілько зачувати, одержав Венїцельос в двох місцевостях більшість 9 голосів.

Новинки.

Львів, дня 23-го серпня 1910.

— Протихолеричні зарядженя. З причини вісти, що в Томашові люблельскім проявило ся кілька случаїв азийскої холери, зарядив п. Намістник санїтарну ревізию подорожних прибуваючих з Росиї і їх пакунків в Белзци равского повіта.

— Іменованя. П. Мінїстер просьвіти затвердив ухвалу колегії професорів в справі допущеня асистента і платного доцента полїтехніки у Львові дра Стефана Брилу яко приватного доцента статики конструкций зелїзних.

— Вписи учеників і учениць до школи ім. М. Шашкевича у Львові, ул. Скарбківска ч. 26 на шкільний рік 1910/11, відбудуть ся в днях 29, 30 і 31 серпня 1910 р., кождого дня рано від 9 до 12, а по полудни від 3—5 години. Ученики і учениці, які записують ся до I кляси, мають виказати ся метрикою уродженя, що мають приписаний вік шкільний, а ученики і учениці, що вже учащали до сеї школи, мають виказати ся шкільним сьвідоцтвом з минувшого року, ученики же і учениці, котрі приходять з инших шкіл, мають при вписї предложити шкільне сьвідоцтво з минувшого року і метрику уродженя.

— Самоубийство ученика. На зелїзничім мості коло Перемишля кинув ся в ночи з четверга на пятницю під надїзджаючий поспішний поїзд з Кракова ученик V кл. гім. із Сянока, Леон Ландсберг і погиб на місци. Колеса поїзду відтяли єму голову і потрощили руки та ноги. Коло трупа знайдено крім студентскої шапки також мягкий капелюх з написом Афтель, наслїдком чого спершу думано, що погиб студент такого імени. Причиною самоубийства Ляндсберга був страх перед вступним іспитом до VI кл. Самоубийник був приватистом і походив із Жмигорода, де мешкають єго родичі, а в Перемишли був на вакациях приготовлюючись до іспиту. Тіло нещастного лежало ще слїдуючий день на місци, стягаючи товпи жадних сензаций.

— Самоубийство. В Зборові облив ся сими днями коршмар Шая Кац нафтою, а відтак пішов в поле поза коршму і підпалив ся. До кільканайцяти мінут згорів Кац майже на вуголь. Причиною самоубийства був мабуть розстрій нервовий.

— Скритоубийче убийство. В Трофанівці коломийского повіта померла недавно тому селянка Настя Семовоник. Позаяк смерть єї видала ся підозріною, заряджено доходженя і обдукцию тіла, підчас котрої стверджено, що Настю строїла єї теща Параска Семовоник. Убийницю арештовано.

— Убийство і самоубийство. Селянин Ілия Паславский, котрий від року жив в Ганищеві лїского повіта в дикім подружу з якоюсь Катериною Цїпїо, збиткував ся над нею дня 6 с. м. в той спосіб, що звалив єї на борону обернену горі зубами і бив полїном так, що она аж померла. На другий день найшли Паславского повішеного в стодолї.

— Загадочний труп. З Рави Рускої доносять: Дня 31 липня с. р. около полудня знайдено на териториї громадскій в Мовастирку в лїсї висяче тіло мужчини, літ около 23, без ніякої одежи. О скілько доси жандармерия могла розслїдити виділи того чоловіка день перед тим в присїлку коло Потилича, де він просив, щоби єму дали що попоїсти та розповідав при тім, що єго лише що недавно випустили із шпиталю у Львові. Він мав тоді на собі лиш подертий сїрий сурдут а тамошні селяни розповідають, що він виглядав на чоловіка неповна розуму.

поцілували ся палко, немов недавно заручені.

Однак борозна між очима лишила ся все так само глубокою.

Приїхали дами, прийшли й стрільці. Підняв ся сьміх і шум. Стали обідати, задзеленїли чарки. Родина лїсничого обідала разом з нами і єго жінка сьміяла ся та жартувала з другими. Здавало ся, що тій малій, славній женщині було приємно бодай раз повеселити ся. Тихо і сумно було мабуть в тій переповненій щастєм оселї. Але я замітив, що хоч як захоплювала єї загальна, весела розмова, кождих пять мінут єї очи, повні безконечної преданности, тепло і довго спиняли ся на чоловіци, котрий з вічливостию образованого чоловіка розмовляв з нами. Їв, пив, слухав гамірної балаканки та голосних жартів, але навіть слаба усьмішка ні на одну хвильку не завитала на єго губи. Крім мене мабуть ніхто не звертав на се уваги.

Раз він налякав мене. Ми чокнули ся з ним і він сказав, що я скоро покинув товариство стрільців.

— Так, я покинув їх коло Ф — гори, чотири милї звідси. Пустинне і понуре місце серед тих гарних околиць — відповів я.

Лїсничий поблїд як мерлець. Губи єго тремтїли, а сумні очи розширились немов від страху перед привидом. Він захитав ся навіть. Я підняв уже руку, щоби піддержати єго, але він запанував над собою і пробурмотав:

— Так, се понуре місце.

І відвернув ся від мене.

Ледви ми вспіли розсїсти ся на повозках і виїхати на дорогу, я звернув ся до своїх товаришів з питанем, чи не знають они чого про лїсничого, котрий ніколи не усьміхаєть ся. І одна старушка, що родила ся і провела ціле своє житє в тій сторонї, оповіла менї таку сумну історию:

Житє того чоловіка закрите тїнию. Тепер єму вже більше як сорок літ а від шіснайцяти років усьмішка не розяснила лиця єго. В ту пору, одної січневої ночи, три милї звідси, коло В. ограбили почту. Почтаря з простріленою головою знайшли на місци злочину, а коня з возом зловлено зо дві милї звідси, на полудни. Сей випадок викликав в цілій околици, що славила ся з тихого і заможного населеня, велике розворушенє та обуренє.

Спершу не могли найти ніяких слїдів злочинців. Ніхто чужий, на кого могло би впасти підозрінє, не перебував тоді в околици і ніхто з місцевих жителів не зраджував підозріного побільшення своїх доходів. Почта везла 7.000 ріксдалерів і злочинець знав, куди діваги гроші.

Так минуло кілька тижднів. Раз вечером місцевий ленсман, утомлений безуспішним гляданєм, заїхав до свого старого приятеля К., управителя дібр... Колись він був дуже богатий, але згодом єму стало зле вести ся і в послїдних часах він все находив ся в грошевих клопотах. К. привитав свого давного приятеля ленсмана дуже вічливо, але з очевидним здивованєм замітив:

— Ти взяв із собою і понятого?

— Так, він їздив зі мною яко сьвідок при двох-трех зізнанях.

— Ходіть близше, понятий, вам також не зле випити тодді — сказав старець К.

Ленсман був зле настроєний і не хотів пити тодді, але, що було робити — старець К. при всій своїй бідности був незвичайно гостинний.

Коли старики усїли і понятому подано склянку тодді, з котрою він станув в дверех комнати, ленсман добуває щось з кишені і каже:

— Слухай, К., не знаєш ти... гм... принадково ось того?

Склянка випала з рук К. Він схопив ся так поривисто, що зачепив о стіл, за котрим они сиділи, поблїд як труп і задрожав... Потім зітхнувши глубоко, опустив ся на софу і простогнав:

— Сповняй свій обовязок! Але роби се скорше, чуєш...

Управитель К. попрощав ся з жінкою і дітьми, мовлячи, що він в дуже важній справі їде з ленсманом і що в ночи він до дому не верне ся.

Він ніколи не вернув ся. В суді він признав ся, що доведений до розпуки своїми грошевими клопотами, ограбив почту і убив почтильона. Зрадив єго ніж, знайдений на дорозі і кусник паперу, записаного сином К., учеником шестої кляси, що приїхав був до дому на сьвята. На слїдстві вияснило ся, що старець при синї набивав своє оружє і коли єму впав на гадку ніж, син подав єго єму, завиваючи в кусник паперу.

Хлопець вернув ся до дому. Товариші не хотїли сидїти на одній лавці із сином убийника і бідачисько не міг скінчити школи. Він був на слїдстві. Бачив ся з батьком перед єго страченєм. По смерти батька лишив ся до нинї безутішним. Ні пошана людий, ні доброта пана, ні любов жінки, ні діти не змогли розгладити борозни на єго чолї, ослабити спомину і викликати усьмішку на єго устах.

Вже два рази, в день роковин смерти батька, жінка вирвала оружє з єго рук, коли збирав ся покінчити з собою. І тепер она ні на хвильку не лишає єго самого, бо тоді він попадає в розпуку, що граничить з божевілєм.

— Се страшна істория! Але ось ми коло Ф — гори. Що се за гора? Лїсничий поблїд, як мерлець і весь задрожав, коли я згадав про неї.

— Ся гора була давнійше місцем траченя. Тут єго батько розпрощав ся з житєм за свій злочин.

— **Злодій, що краде діти.** В Сяноці арештовано перед кількома днями 50-літного Володислава Юркевича родом з Подліборжиц в Росиї, котрий займав ся викраданєм дітий. Єго зловили межи Писаровичами а Сяноком в хвили, коли продавав ватазї Циганів 2 вкрадених дітий: 6-літного хлопця і 5-літну дївчину. Доси властям в Сяноці не удало ся вислїдити звідки тоті діти походять, а арештований не хоче зрадити тайни і не говорить нічого. Повідомлена о тім краківска дирекция поліциї взиває тих родичів, котрим діти пропали, щоби зголосили ся.

— **Репертуар руско-народного театру** в Підволочисках, під дирекцию Йос. Стадника. Саля „Сокола". Початок о 8 годині вечером. — Білєти продає раньше реставрация на зелізничім двірци, а від 6 години вечером каса театру.

В четвер, дня 25 с. м. „Вій", фантастична оперета в 4 діях по М. Гоголю, написав М. Кропивницкий.

— **Огонь в Воронові.** Дня 6 с. м. о 6 вечером вибух в Воронові равского повіта огонь в домі Федька Павлюка і до години обняв 5 домів і 6 будинків господарских разом зі збіжем. Загальна шкода виносить около 11.000 К. З помежи погорільців було 3 господарів обезпечених на 4600 К в асекурацийнім товаристві „Днїстер". Огонь спричинив 9-літний син Ілька Курили, котрий бавив ся сірничками і підпалив стріху хати Федька Павлюка.

— **Читальні „Просьвіти" в Рудеччині** можуть бути примірom для других. Ідучи за кличем, який кинула філїя „Просьвіти" в Комарні зачали они ставити власні доми, а в місяцях липни і серпни посьвячено вже 5 читальняних домів. Перше торжество відбуло ся в Горожаннї великій, де читальня набула простору хату вартости 6000 К на молочарню. Зазначити треба, що горожаньска молочарня на причуд гарно розвиває ся. Заслуга се п. Дмитра Стецишина студ. прав, який не жалує труду, щоб ділами піддвигнути економічно громаду, в якій він родив ся та в часі ферий пробуває. Сметанкові стациї має Горожанна в Повергові та Колодрубах. Посьвячення довершив о. Еліяшевский з Гуменця, в присутности о. Скобельского з Горуцка, — Дня 17 липня відбулось торжество посьвячення дому читальняного в Комарні. Дім сей, положений в середині ринку, коштує 30.000 К та має служити на поміщенє торговлї мішаних товарів. Посьвячення довершив о. Вигнаньский зі Станиславова в асистенциї о. Петрика і Ліщиньского.— Дня 24 липня відбуло ся посьвяченє читальні в Голодівци, а дня 31 липня в Погірця. В двох послїдних селах довершив посьвячення о. Косоноцкий в асистенциї о. Петрика, о. Савицкого і о. Котиса, а в Погірцях і о. посла Онишкевича. Голодівска читальня заложила у себе молочарню; сметанкові стациї має уже в Погірцях, Конюшках королївских та Сусулові. Молочарня розвиває ся гарно. — Дня 7 серпня довершив знов о. Сапрун посьвячення читальні в Повергові. Зазначити треба, що всюда збирались тисячі народа, всюда кромі Горожанни брала участь орхестра комарн. читальні. По посьвяченю відбули ся звичайні загальні збори читальняні. Філїю Просьвіти в Комарні репрезентував на кождих зборах голова філїї адв. др. Тома Печерский. В Погірцях та Повергові були ще делєґатами пп. Гринько Тершаковець, Іван Бей та Михайло Ковшун. Єсть надія, що читальня, поміщена у власній хаті, пригорне всїх громадян дотичного села і стане правдивим духовим осередком. Побажати-б, щоб і другі читальні пішли слїдами висше згаданих, та вкоротці подбали о власні хати.

— **Молоді мантії.** Евстахій Петруский, 17-літний хлопак, бувший практикант в складі меблів п. Шустера, при ул. 3-Мая ч. 5, пустив ся на великого мантія, взявши собі до помочи ще свого брата і якогось бувшого ученика друкарского. Знаючи о тім, що п. Шустер стоїть в дружних зносинах з диспонентом фірми Дітмара, п. Евг. Бялковским, написав на папери, котрий перед тим викрав свому бувшому принципалови, в єго імени лист до п. Бялковского, з просьбою о позичку 300 К. П. Бялковский побачивши лист заосмотрений печаткою п. Шустера, не надумуючись богато дав єму жаданих 300 кор. То було 12. с. м. В чотири дні опісля дістав п. Бялковский другий такий лист з просьбою о 500 кор. і знов дав гроші. З тими листами приходив молодший брат Петруского, Роберт. Побачивши, що штука два рази удала ся, хотів спробовати ще й третий раз. Вчера по полудни явив ся Роберт Петруский знов у п. Бялковского з листом, ніби то від п. Шустера, в котрім просив о позичене ще 2000 кор. обіцюючи, що цілу суму 2.800 К віддасть 1. вересня. П. Бялковский, котрий вже по другім листі переконав ся, що став ся жертвою зухвалих мантїв, придержав Роберта Петруского і віддав єго в руки поліциї. В слїд за тим арештовано і Евстахія Петруского, котрий признав ся до обманьства і сказав, що сам писав листи а печатку зробили єму в якійсь друкарни. За виманені гроші купили собі оба братя одіня, годинники та всілякі дрібнички а прибравши собі до спілки 17-лїтного Романа Шевчука, ученика друкарского, поїхали до Гамбурґа. Матери своїй, Станиславі, котра має шестеро малолітних дітий, дали 50 К, кажучи, що дістали гроші від свояків на дорогу до Америки. При ревізиї знайдено у Евстахія Петруского полярес з 120 К, а у Роберта лиш 12 К 60 сот. Обох замкнено до поліцийного арешту. Опісля арештовано ще й Шевчука, котрий однак каже, що не знав, звідки оба братя мали гроші і не брав участи в обманьстві.

— **Розбишацкі напади.** В ночи з пятниці на суботу тамтого тиждня напали невислїджені доси розбишаки на уряд податковий в Гвіздци коло Коломиї. Виваживши головні двері, ведучі з сіний до бюр, відбили колодку і добули ся до середини а відтак віконцем до комнати, де містить ся каса. Вломники видко були якісь чужі, не обзнакомлені з відносинами в гвоздецкім уряді податковім, бо шукаючи за грішми, порозбивали всї бюрка урядників а навіть діурністів, але до каси самої не могли добути ся, бо очевидно хтось їх наполохав. Виновників сего вломи не удало ся й доси вислїдити. Арештовано лиш якогось Ткачука, званого „Підпенькою" та Миколу Курдибана, котрі були вже давнїйше карані за якісь злочини.

Ще не притихла ся справа, як вже може й ті самі розбишаки в ночи на 18 с. м. напали на коршму в Дядьківцях під Коломиєю, де арендарем пропінациї єсть Фраєр. Розбишаків було, кажуть, яких 15 мужа. В коршмі всї спали. Фраєр, почувши в сусїдній комнаті, де стояла безпечна від огню зелізна каса, якийсь стукіт, збудив ся а боячись робити крику, випустив сина крізь вікно і казав єму закликати кого на поміч. Хлопець ледви втік від розбишаків і закликав шинкарского помічника Мехля Дреснера. Коли той прийшов, розбишаки страшно побили єго зелізним дручком так, що він ледви по 24 годинах прийшов на стілько до памяти, що міг знаками показати, що в коршмі застав 8 людий, але мови ще не може відзискати. Розбишаки не могли розбити каси і остаточно повтікали; після иншої верзиї забрали з неї звиш 1600 К готівкою і кілька тисяч цінними паперами та повтікали.

Телеґрами.

Відень 23 серпня. Міністерство зелізниць оголошує в нинїшнім своїм дневнику розпоряджень оповіщенє, що признає 50-процентову знижку ціни перевозу худоби на заріз ві всїх стациях австрийских зелізниць державних, передовсім на віденьский центральний торг. Знижка та має обовязувати через три місяці. Міністерство застерегло собі однак, що може кождої хвили відкликати ту знижену тарифу, коли би жертви получені з повисшим зарядженєм не вплинули на ціну мяса. Міністерство зелізниць звернуло ся до угорского міністерства торговлї з жаданєм, щоби за помочию знижок на зелізницях угорских поперло акцию австрийского правительства.

Токіо 23 серпня. Анексия Кореї єсть довершеним фактом.

Спукен (Spokane) 23 серпня. Число осіб, які погибли від пожежі лїсів обчисляють на 100. Огонь знищив ряд місцевостий серед тих Воллес (Wallace держава Айдаго) і Гендерзон (Монтана). Коло Томпзон (Монтана) творить огонь на границі Айдаго огненний мур, що тягне ся 50 ($12^1/_2$) миль далеко.

Міссуля 23 серпня. Лїсам в західній Монтанї грозить небезпечність пожежи. Прибули тут тисячі втікачів.

Берно (моравске) 23 серпня. В ляборатори дроґериї в Прерові підчас хемічних досьвідів експльодувало кілька фляшок з квасом сільним. Власгитель дроґериї Остадаль зранений на смерть, ляборатория знищена, склеп сильно ушкоджений.

Льондон 23 серпня. Тутешна амбасада японьска не одержала доси вісти о анексиї Кореї.

Берно швайцарске 23 серпня. Рада союзна ухвалила признати італїяньскі провінциї Барі і Фоджджа за навіщені пошестию холери і завести потрібні средства занесеня заразы.

Надіслане.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

З друкарні В. Лозиньского під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).